

De dignitat, d'independència i de Catalunya

«*La desobediència civil és un dret i en ocasions un deure. No és patrimoni de cap ideologia, sinó un dels pilars de la democràcia*»

?Una relació basada en l'obediència absoluta, se sosté el temps que l'oprimit triga a alçar-se?.
Jean-Jacques Rousseau. El Contracte Social, 1762.

La desobediència civil és un dret i en ocasions un deure. No és patrimoni de cap ideologia, sinó un dels pilars de la democràcia. Una qüestió de dignitat. La Declaració de Drets de l'Home i del Ciutadà (1789), la Declaració d'Independència dels Estats Units (1776) i el Preàmbul de la Declaració Universal de Drets Humans (1948), tots ells fites en la història de la humanitat, així ho reconeixen i estableixen. El dret de rebel·lió contra l'abús de poder és un dret inherent a la condició d'ésser humà i ciutadà.

Ja el 1599, el jesuïta Juan de Mariana publicava un tractat polític que parlava del dret dels pobles a alçar-se contra les tiranies. Mariana detallava els principals greuges de l'època, encarnats en impostos abusius, monopolis, augment de preus i lleis concebudes per impedir que els ciutadans protestin i expressin els seus anhels lliurement. Quatre segles després tot això continua estant plenament vigent.

També Locke, pare del liberalisme modern i poc sospitós de ser un revolucionari radical, va justificar el dret de rebel·lió en el seu *Segon Tractat sobre el govern civil* (1690) d'aquesta manera: *?sempre que els legisladors tracten d'arrabassar i destruir la propietat del poble o intenten reduir al poble a l'esclavitud sota un poder arbitrari, estan posant-se a si mateixos en un estat de guerra contra el poble, el qual, per això mateix, queda absolut de prestar obediència?, i sentència amb que ?el poble tindrà el dret de reprendre la seva llibertat original i el d'establir un nou cos legislatiu?.* Resulta paradoxal constatar que Locke s'averkonyiria avui dia de molts dels seus "fills" ideològics.

Amb aquesta base i enfront d'un sistema producte del triomf neoliberal, enfront d'un poder polític sotmès al poder econòmic, enfront dels terribles sacrificis d'una ciutadania enfonsada i enfront d'un estat que no només ha fomentat aquestes polítiques, sinó que les ha liderat, sobriarien motius per a la rebel·lió. En aquesta guerra freda contra la ciutadania i els seus legítims drets, que no ha cessat d'erosionar les condicions de vida de la classe treballadora, revivint situacions que semblaven ja inconcebibles com a pobresa infantil, desocupació massiva, pèrdua absoluta de drets laborals, baixada de salaris, desnonaments, dramàtiques retallades en educació, sanitat i restricció de les llibertats més fonamentals, intentar canviar l'*status quo*, no només és legítim, sinó que és obligat.

I és que un estat que amb un 32% de pobresa infantil, assenyala l'anhel dels catalans d'exercir el seu legítim dret d'autodeterminació com a principal amenaça a la unitat de la pàtria, és un estat que no mereix obediència alguna. Un estat que amb prop de 20.000 nens estudiant en barracons, assenyala la immersió lingüística catalana com a principal problema del sistema educatiu, és un estat miserable. I un estat que amb prop de 2.000.000 PIME tancades en els últims sis anys, assenyala al retolat en català dels negocis com a principal problema del sistema productiu, és un estat que no té vergonya. En definitiva, un estat que oprimeix les llengües, cultures i identitats que conviuen al seu territori, simplement no les mereix. I així cal manifestar-ho.

L'independentisme durant tres anys consecutius ha congregat al carrer a més de 3.000.000 de persones, essent el desafiament més gran a l'Estat espanyol en molt, molt temps. Un desafiament que envelleix el discurs del més ?revolucionari? dels polítics espanyols. Un poble

que ha exercit, com ants d'altres, el dret a rebel·lar-se. Un independentisme que ha superat el seu antiespanyolisme, i en el qual és indiferent l'origen, cognom, llengua i fins i tot la identitat de cadascun. Heus aquí la seva victòria.

I és que es tracta de la dignitat i subsistència de cadascun i d'una memòria arrabassada fa gairebé 80 anys. De plantar cara a aquells que ja van guanyar una vegada. De treure les vergonyes a una transició que no va ser tal. Aconseguir tot això, no serà senzill, com mai no ho ha estat. Exigirà significar-se i posicionar-se. I exigirà tard o d'hora desobeir. Avui EUA no tindria un president negre si no hi hagués hagut una dona negra que es va oposar a la llei que l'obligava a asseure's en la part de darrere d'un autobús. La jornada laboral no es limitaria legalment a vuit hores si els obrers de Chicago no haguessin desobeït les lleis. La desobediència, l'audàcia i la generositat ens han donat el millor que tenim. No traïm a aquells que molt abans que nosaltres es van alçar. I és que al final, només ens queda perdre les nostres cadenes. Perdem-les. Ens hi juguem la dignitat.